Made in Denmark

Britta Kyvsgaard, forskningschef ved Justitsministeriets Forskningskontor, efterlyser mere dansk evidens.

s. 8-9

Bliv en bedre evidensbruger

Lær hvilke kvalitetskrav, du bør sætte til effektevalueringer.

s. 10-11

PROGRAM 26.10-27.10 2015

WORKSHOP OM KRIMINALPRÆVENTIVE EFFEKTEVALUERINGER

TRYGFONDENS BØRNEFORSKNINGSCENTER

KRIMINALITETSPRÆVENTION

Hvad virker?

Hvem deltager? Se deltagerliste over workshopdeltagerne s. 19

Hvem præsenterer? Se biografier af speakers og arrangører s. 16-17

Hvad skal vi lave? Se workshopprogrammet s. 20

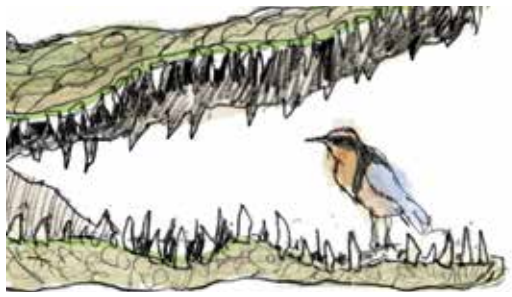
AARHUS BSS
SCHOOL OF BUSINESS AND SOCIAL SCIENCES
AARHUS UNIVERSITET

Foto: Jeppe Bøje Nielsen/Scanpix

Voldskriminalitet halveres

Når udsatte unge i Chicago får sommerjobs, falder deres recidiv for voldsdomme markant. Effekten kommer først, efter ferien er slut og varer ved i mindst 16 måneder.

Stereotyper og komfortzoner

Traditionelle forestillinger brydes ned i Heather Strangs portræt af vidensproduktionen mellem forskere og praktikere, når den er bedst.

Kan skaden gøres god igen?

Ti internationale eksperimenter viser, at Restorative Justice ikke er en utopi. Restorative Justice har positive effekter for både gerningspersonen og den forurettede. Selvom recidiveffekten er beskeden, kan det spare mange penge.

Bag rattet på nye effektstudier

Læs om mulighederne for selv at lave lodtrækningsforsøg. Hvem kan du samarbejde med? Hvem vil finansiere projektet?

Avisen er udarbejdet af
TrygFondens Børneforskningscenter, Aarhus Universitet

Produceret af
Kamilla Trille Gumede
Marlene Nielsen
Mette Kjærgaard
Sarah van Mastrigt

Illustrationer
Dan R. Knudsen

Layout
Astrid Friis Reitzel

Foto
Søren Kjeldgaard
Scanpix
Restorative Resources

TrygFondens Børneforskningscenter
Fuglesangs allé 4
8210 Aarhus V.

www.childresearch.au.dk

AARHUS BSS SCHOOL OF BUSINESS AND SOCIAL SCIENCES
AARHUS UNIVERSITET

TRYGFONDENS
BØRNEFORSKNINGSCENTER

VIL DU VIDE MERE?
Scan koden!
På hjemmesiden finder du biografier, deltagerliste, præsentationer med mere.

Politi i Gellerup. Foto: Bo Armstrup/Scanpix

Fra os

Velkommen til en ny måde at producere viden på

Der er et stigende krav om effektiv styring af det offentliges midler, og både praktikere og forskere forlanges at levere solid, forskningsbaseret viden om hvilke indsatser, der sikrer det bedste udbytte af de begrænsede midler, som er til rådighed. På det kriminalpræventive område har man i mange lande udført effektevalueringer for at generere denne viden, mens dette er forholdsvis nyt i Danmark.

Læs mere om effektevalueringer, s. 10-11

I dag kommer viden om, hvad der virker baseret på effektevalueringer, hovedsagligt fra internationale studier og tager afsæt i de kriminalpræventive tilgange, juridiske systemer og sociale forhold, som er gældende i de lande, studierne foretages i. Disse forhold er i nogen sammenhænge sammenlignelige med Danmark, men ofte er der forskelle, der gør, at vi ikke kun kan basere vores viden på internationale studier. Der er behov for danske effektmålinger, som er skræddersyet til de danske forhold.

Læs interview med Britta Kyvsgaard om behovet for mere dansk evidens, s. 8-9

Der ligger et stærkt fælles formål for praktikere og forskere i at komme godt i gang med kontrollerede effektevalueringer til de rigtige formål og på en pragmatisk måde, der bygger på de erfaringer, man har gjort sig i andre lande. Ikke alle indsatser egner sig til systematisk afprøvning, men det kan have store fordele at få en solid pejling af effekten af de redskaber, som bruges, samt viden om hvem indsatserne virker for, og hvorfor de virker. Samtidig er forskerne, sammenlignet med tidligere, blevet bedre til at udvikle effektevalueringsdesign, der tilpasser sig de organisationer, evalueringen skal foregå i.

Et tæt samarbejde mellem forskere med viden om evalueringsdesign og praktikere med specialiseret erfaring fra det daglige arbejde med kriminalitetsforebyggelse er en hjørnesten i det videre arbejde med at skabe flere solide effektevalueringer. I disse evalueringer afprøves reelle indsatser i den virkelighed, indsatserne skal fungere i, når de bruges i praksis. Forskningen kan ikke foregå bag lukkede universitetsdøre, men skal ske i tæt samarbejde med praktikerne, som har det daglige ansvar for indsatsen. Det er en ny måde at lave forskning på for forskerne og en ny måde at tænke evalueringer på for praktikerne. Selvom dette kræver tilpasning, er det besværet værd.

Læs om de britiske erfaringer med samproduktion af effektevalueringer, s. 6-7

Hvad byder workshoppen på?
Formålet med workshoppen er at forene de to til tider separate verdener (praktiker og forskerverdenen) for at drøfte, hvordan forskere og praktikere i samarbejde kan generere robuste effektevalueringer af høj forskningsmæssig kvalitet, der er praktisk relevante og anvendelige.

Vi forventer også, at workshoppen vil skabe grobund for en netværksdannelse kommuner, fagfolk og forskere imellem, som gør det muligt at teste lovende lokale indsatser i en større skala. Dette netværk og ideer genereret på workshoppen har mulighed for at blive understøttet af forskningsfaciliteterne på TrygFondens Børneforskningscenter.

Læs mere om TrygFondens Børneforskningscenter, s. 14

Effektevalueringer er langt fra den eneste måde, at evaluere og udvikle praksis, og sådan skal det fortsætte med at være. Dog er effektevalueringer den mest troværdige metode, hvis man vil blive klogere på, om indsatsen har en effekt. Der laves mange evalueringer i Danmark, men vi halter bagud med solide effektevalueringer. Dette hul i vores viden vil vi gerne arbejde for at udfylde, og vi glæder os til at påbegynde et samarbejde.

Med venlig hilsen
Sarah van Mastrigt
Merete Konnerup
Kamilla Gumede

ET SOMMERJOB TIL FORSKEL

SOMMERJOBS halverer risikoen for voldskriminalitet blandt unge i Chicago. Det konkluderer en undersøgelse, der bygger på et lodtrækningsforsøg, foretaget af Sara Heller fra Pennsylvania State University. Undersøgelsen viser samtidig, at de positive effekter især bliver synlige 5 til 11 måneder efter sommerjobbet er afsluttet. Derimod gør eksplicit træning af sociale færdigheder ikke en yderligere forskel, sandsynligvis fordi de unge opnår sociale kompetencer gennem jobbet.

Foto: Kriminel i job. Jonas Skovbjerg/Scanpix.

Hvordan påvirker mindfulness kriminelle?

Netop dette spørgsmål har Michelle Evans-Chase fra Rowan University forsøgt at besvare i et lodtrækningsforsøg med 60 unge indsatte i alderen 16 til 22 i staten New Jersey, i USA.

Alle deltagere havde fængselsdomme med mindst 3 måneder tilbage af afsoning, og blev ved hjælp af lodtrækning opdelt i to grupper. Halvdelen af de unge modtog en ugentlig mindfulness meditation online, som tog ca. en time.

Den anden halvdel modtog en lignende indsats, som arbejdede med de unges evne til at slappe af. Da opdelingen var bestemt ved lodtrækning, er det muligt at sammenligne effekterne på tværs af de to grupper.

Meditationen gør de unge mere opmærksomme på deres adfærd og bevidste om, hvordan de skal bruge læringen i deres liv. Indsatsen havde til formål at hjælpe de unge med bedre at håndtere de mange stresssituationer, de unge ofte skal konfrontere i fængsel, og når de bliver løsladt.

Analysen brugte både kvalitative og kvantitative effektmål. Resultatet viser, at de unge der deltog i mindfulness meditationen i langt højere grad end de øvrige deltagere brugte metoden efterfølgende og kunne give specifikke og detaljerede eksempler på, hvordan de havde brugt meditationen til at håndtere episoder med vrede og aggressiv adfærd.

Resultaterne viser, at online mindfulness er en økonomisk effektiv overlevering af programmet.

Kilde:
Evans-Chase, M. (2015). If they like it they can take it with them: A mixed methods look at the use of Internet-based instruction of mindfulness meditation with incarcerated youth. Advances in Social Work, 16, 90-106.

Hvis ledighed er roden til alt ondt, er beskæftigelse så roden til alt godt?

I Danmark er der en lang tradition for at tilbyde beskæftigelse til indsatte i Kriminalforsorgens institutioner i form af forskellige arbejds- og uddannelsestilbud. Gennem tiden har det resulteret i mange bekostelige beskæftigelsesprojekter for kriminelle. De mange beskæftigelsesprojekter bunder i tanken om, at hvis ledighed er roden til alt ondt, så må beskæftigelse være roden til alt godt. Der er dog en meget begrænset viden om effekten af netop Kriminalforsorgens beskæftigelsesindsatser, da vi i Danmark ikke tidligere har arbejdet systematisk med effektevalueringer indenfor kriminologi (Justitsministeriets Forskningskontor 2015). I USA er der en større tradition for kriminologiske effektevalueringer. De fleste amerikanske effektevalueringer har imidlertid enten ikke fundet en målbar kriminalpræventiv effekt af arbejde under afsoningen, eller også har effekten været beskeden (ibid.). Samtidig har der været et større fokus på at få kriminelle beskæftiget efter endt afsoning, end på at gribe præventivt ind med beskæftigelse, inden de unge kommer ud i kriminalitet.

Det råder en undersøgelse af Sara Heller fra 2014 bod på. Undersøgelsen er udført i et samarbejde mellem University of Chicago Crime Lab og the City of Chicago og evaluerer et stort initiativ i Chicago med 1.634 unge på 14-21 år fra 13 særligt udsatte skoler. Deltagerne blev ved lodtrækning inddelt i to grupper: en indsats- og sammenligningsgruppe, hvor den ene halvdel af de unge blev tildelt et 8-ugers sommerjob med 25 timers lønnet beskæftigelse per uge. Ved at inddele de unge i to tilfældige grupper gennem lodtrækning, var det muligt at sammenligne dem over tid for at måle effekten af sommerjobbet for de unge.

> **Sommerjobbet blev ikke en billet ud af kriminalitet, men mange af de unge blev mindre voldelige.**

De unge i projektet kom alle fra særligt udsatte områder i Chicago med udbredte fattigdomsproblemer og en arbejdsløshed på omkring 20 procent. Stort set alle de unge var afroamerikanere, 15 procent af dem havde tidligere været arresteret for en voldforbrydelse, og de var i gennemsnit fraværende fra skole en dag om ugen.

Et job, en mentor og træning i sociale færdigheder

Alle unge i indsatsgruppen fik tilknyttet en mentor, og ved en yderligere lodtrækning modtog halvdelen af dem desuden træning i sociale færdigheder i et Social Emotional Learning (SEL) program. Evalueringen kan derfor både måle virkningen af sommerjobbet i forhold til sammenligningsgruppen, og om den ekstra indsats med SEL-træning yderligere øger de positive effekter for de unge.

De unge, der modtog SEL-træningen, fik samme timeløn for SEL-undervisningen, som for deres sommerjob for at undgå, at eventuelle effektforskelle skyldtes indkomsteffekter. SEL-træningen var forholdsvis intensiv og udgjorde 10 af de 25 timers ugentlig beskæftigelse.

Sommerjobbene foregik i frivillige organisationer og offentlige institutioner, hvor de unge arbejdede som eksempelvis sommerlejrvejledere, medhjælpere i offentlige parker, kontorassistenter og lignende.

Ingen tidlig effekt

Projektet fulgte de unge i 16 måneder og effekten af indsatsen blev målt i antallet af arrestationer blandt de unge. Imidlertid var der, mens de unge havde sommerjobs/modtog SEL-træning, ikke nogen nævneværdig forskel på antallet af arrestationer mellem indsats- og sammenligningsgruppen. Derfor konkluderer Sara Heller også, at indsatsen ikke havde en effekt, mens indsatsen stod på. Man kunne ellers sagtens forestille sig, at de unge havde mindre tid til at rode sig ud i kriminalitet, mens de arbejdede. Men det ser ikke ud til at være tilfældet. Jobbet optog også kun 25 timer af ugen.

Samtidig havde sommerferiejobbet ingen synlig effekt på antallet af fremmødedage eller andre skolerelaterede mål i det efterfølgende skoleår.

Først fem måneder efter sommerferiejobbets afslutning viste effekten sig: Der var 43 % færre anholdelser for voldskriminalitet blandt de unge, der havde haft et sommerferiejob i forhold til sammenligningsgruppen. SEL-træningen havde ingen ekstra effekt. Indsatsen havde heller ingen målelig effekt på de unges tilbøjelighed til at begå andre kriminelle aktiviteter (som tyveri og salg af stoffer), og lige så mange unge i indsatsgruppen blev arresteret for ikke-voldsrelaterede kriminelle handlinger som i sammenligningsgruppen. Det er derfor kun de voldsrelaterede kriminelle handlinger, som indsatsen havde en positiv virkning på.

"Det var selvfølgelig overraskende, at sommerjobbet havde den samme effekt som træning i Social Emotional Learning i kombination med et sommerjob. Hvem kunne have forudset det?", siger Sara Heller. *"Det fortæller os, at de bløde konflikthåndteringskompetencer, som de unge lærte gennem SEL-undervisning enten ikke havde en effekt, eller at de unge formåede at tilegne sig de samme kompetencer på jobbet."*

Netop den sidste forklaring vægter Sara Heller højt. SEL-undervisningen søgte at træne de unges kompetencer i at bearbejde social information, at håndtere deres tanker og følelser og i at sætte og opnå mål. Disse kompetencer har de haft brug for i jobbet, og de kan sagtens have lært dem on-the-job i relationerne til deres kollegaer og mentorer. En anden mulighed kan være, at selve indkomsten gjorde en forskel for de unge, men den forklaring er mindre plausibel, da effekten hovedsageligt påvirkede de unges voldsadfærd flere måneder efter, deres sommerjob var afsluttet.

Policy konklusioner

Kan vi konkludere, at arbejde er roden til alt godt? Sommerjobbet blev ikke en billet ud af kriminalitet, men flere af de unge blev mindre voldelige. De unge i forsøget var særligt udsatte, og mange af dem havde allerede været arresteret en eller flere gange. Deres CV var derfor ét af dem, som nok kommer nederst i bunken hos en arbejdsgiver. Sommerjobbet gav de unge adgang til en verden, som de for manges vedkommende hverken kendte eller havde adgang til.

Det vigtige budskab at tage med herfra er, at selv særligt udsatte unges sociale kompetencer kan forbedres over kort tid, i dette tilfælde på en sommer og på et forholdsvis beskedent budget. Og bedre sociale kompetencer hjælper de unge med at styre deres vrede og reducere deres voldsadfærd.

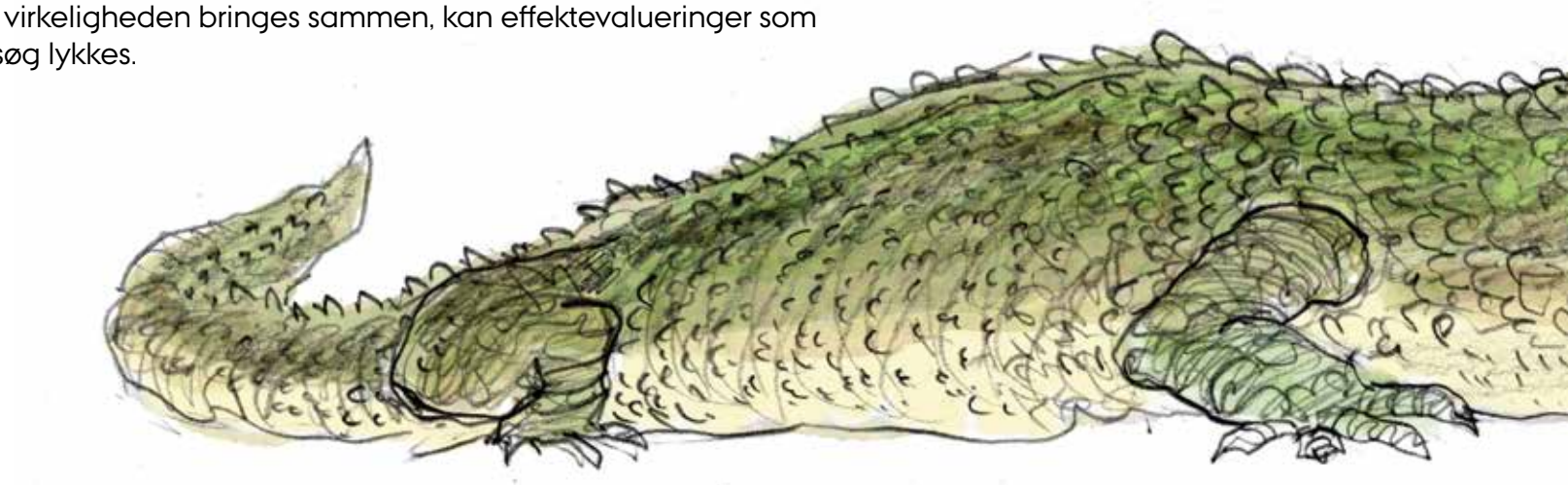
Skal indsatsen bruges i Danmark, er potentialet størst blandt de unge med risiko for at udvikle et liv med vold samt blandt de unge, der har et CV, som almindeligvis ville gøre det svært for dem at få job.

Dette stiller også forventninger til kommende arbejdsgivere for udsatte unge, da de kan komme til at spille en stor rolle i de unges liv. De tilbyder et job, men i realiteten giver de også de unge en on-the-job mulighed for at udvikle sociale kompetencer. Det ene uden det andet vil sandsynligvis være mindre effektivt.

Kilder
Justitsministeriets Forskningskontor (2015)
"Præventive effekter af straf og andre tiltag over for lovovertrædere – en forskningsoversigt".
Heller, Sara (2014)
"Summer jobs reduce violence among disadvantaged youth". Science, 346, 6214, 1219-1223.

LÆNGE LEVE SYMBIOSESAMARBEJDET

SAMPRODUKTION Et tæt samarbejde mellem forskere og praktikere er grundstenen i arbejdet med solide effektevalueringer. Det handler om at lave forskning i den virkelighed, som indsatsen skal fungere i. Derfor skal forskeren ud af det praksisfjerne elfenbenstårn, og praksis skal i højere grad bygge på systematisk viden. Kun når videnskaben og virkeligheden bringes sammen, kan effektevalueringer som lodtrækningsforsøg lykkes.

Vigtigheden af samarbejdet mellem praktikere og forskere i effektevalueringer er et ofte overset element. Det er hovedpointen i en artikel fra 2012 skrevet af Heather Strang. I artiklen reflekterer hun over sine egne erfaringer med lodtrækningsforsøg, som er blevet udført i samarbejde med politi og andre myndigheder i England og Australien. Og den inspirerer til overvejelser om, hvilke indledende skridt, der skal til for at skabe en eksperimentel evalueringskultur på det kriminologiske område i Danmark.

Heather drager i artiklen en parallel mellem produktive forskningssamarbejder og de symbiotiske forhold, som finder sted i naturen. Et eksempel på disse er relationen mellem krokodiller og den lille fugl »krokodillevogteren«. Krokodillevogteren får mad ved at spise madrester fra det udsatte sted mellem krokodillernes tænder. Krokodillen skåner fuglene, fordi den også har et udbytte af forholdet. Krokodillen får renset sine tænder, hvilket den ellers selv ville have haft svært ved at gøre.

Man kan forestille sig, at det må have været angstprovokerende for den første lille fugl at vove sig ind i krokodillens gab. Men det er her, som i skabelsen af nye forskningssamarbejder, vigtigt, at tilliden og respekten er til stede hos begge parter.

Heather betegner succesfulde lodtrækningsforsøg som »gensidige samarbejder« med en høj grad af forståelse for hinandens roller og ansvar samt et fælles formål.

I hendes samarbejde med eksempelvis politiet har det været vigtigt, at både topledelsen og de enkelte politikredse og politibetjentene (»krokodillen«) ser nytteværdien i at lade forskerne (»småfuglene«) komme helt tæt på. Til at starte med kan det måske synes besværligt at lade forskerne komme indenfor og ændre den gængse praksis i en travl hverdag med mange konkurrerende hensyn. Det vil altid være lettest at gøre, som man plejer.

Så politibetjentene skal kunne se relevansen af resultaterne af forskningen i deres arbejde, ligesom krokodillen i opstarten af »samarbejdet« med småfuglene skulle se nødvendigheden af at få sine tænder renset af de ellers så irriterende fugle.

Men fuglene har også meget på spil. De lever i en konstant frygt for, at krokodillen lukker gabet, og at det arbejde, de har investeret tid i, bliver lukket ned. Et halvfærdigt lodtrækningsforsøg kan man ikke lære noget af. Derfor træder »fuglene« forsigtigt og har stor interesse i at minimere generne af deres tilstedeværelse.

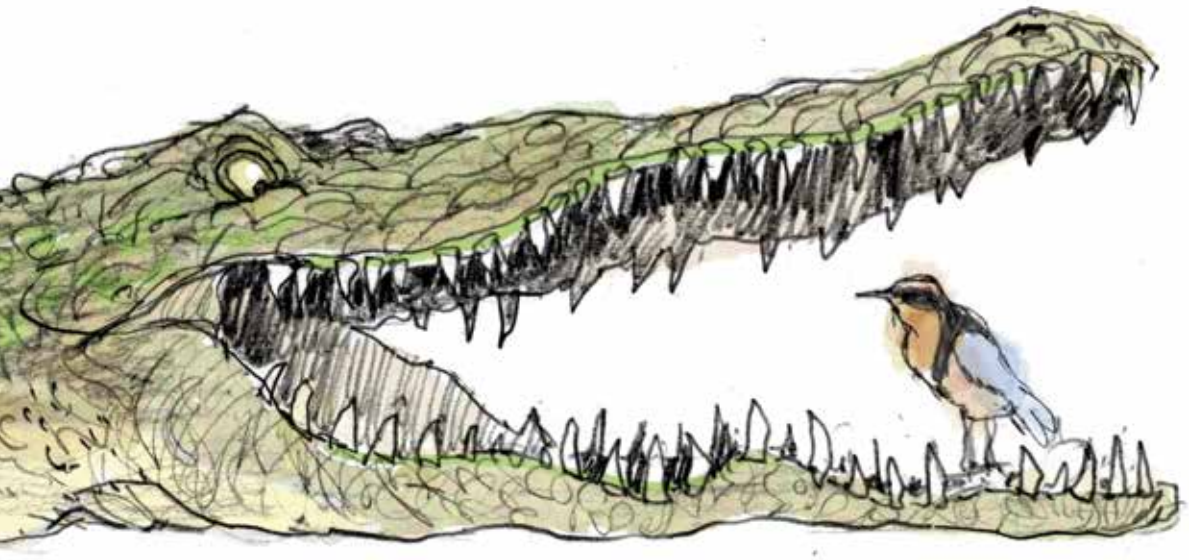
Hvad forskere kan gøre for praktikerne, hvis de får lov at komme helt tæt på

De eksperimentelle forskere har tiden, forskningsmidlerne og den fornødne metodiske viden til at kunne tage et helikopterblik på politibetjentenes vanlige praksis. Forskerne har derfor mulighed for herigennem at give viden om, hvad der virker – og ikke virker. Noget som politibetjentene og politiledelsen allerede har en god idé om baseret på deres uddannelse og erfaring samt alment accepteret viden – men som de har brug for forskere til at omdanne til systematisk viden, der kan understøtte en styrket indsats og den mest effektive udnyttelse af ressourcer.

Forskeren ved en masse om den rette metodiske tilgang til effektevalueringer, der kan hjælpe til at skabe den viden, som praktikere har brug for, men de har ikke fingrene nede i substansen til hverdag. De snakker ikke med fortvivlede borgere, der har haft indbrud i deres hjem. De kører ikke ud til skyderier. De kan forestille sig, hvilke konkurrerende opgaver politibetjente skal prioritere i en travl hverdag, men de har aldrig selv skulle foretage prioriteringen. De har derfor brug for samarbejdet med politikredsene for at kunne designe og gennemføre lodtrækningsforsøg, der tager hensyn til, hvordan en politibetjents hverdag hænger sammen – ikke kun på papiret, men også når de formelle forskrifter ikke rækker i en kompleks arbejdsdag.

Forskerens manglende praksiserfaring har også nogle fordele. Forskerne har nok viden til i samarbejde med betjentene at kunne sætte sig ind i betjentenes arbejdsdag, men de har samtidig ikke for megen viden til, at de mister helikopterperspektivet. Det kan være svært for en politibetjent at skulle evaluere effekten af andre politibetjentes arbejde på en nøgtern måde. De vil have mange af de samme forforståelser, fordi de har taget samme uddannelse og arbejdet i samme kultur. Her er det lettere for en forsker at evaluere de forhold, der bliver set som selvfølgeligheder. Både fordi forskeren som udefrakommende i højere grad lægger mærke til selvfølgelighederne, og fordi det er mere legitimt at stille »dumme« spørgsmål, hvis man ikke forventes at kende svarene på forhånd.

Den store udfordring for begge parter er at forene de metodiske tiltag med praktikernes hverdag uden at slække på designets præcision. Heather påpeger i sin artikel, at hvis praktikeren har en oplevelse af, at der bruges mere tid på administrationen af forsøget end på det »rigtige arbejde«, eller at forsøgsordningen er så kompleks, at det spænder ben for udførelsen af deres

Begge faggrupper skal ud af deres komfortzoner og stereotypiske forestillinger af forskere og praktikere skal lægges på hylden.

Heather Strang bruger det symbiotiske forhold mellem næsehorn og oksekakkere (fugl) i sin artikel. Illustration: Dan R. Knudsen.

job, mister praktikeren hurtig lysten til at deltage i projektet.

Hvad praktikerne kan gøre for forskerne i et godt samarbejde

Praktikeren kommer særlig på prøve, når præcisionen i implementeringen skal vedholdes i længere tid. Forskerne kan ikke være til stede og holde øje med implementeringen hele tiden. Derfor argumenterer Heather Strang for, at etableringen af et godt samarbejde med praktikerne er af afgørende betydning for kvaliteten af forskningsresultatet. En af hovedpræmisserne i lodtrækningsforsøg er, at det er *tilfældigt,* hvem der får tildelt en indsats (og hvem, der ikke gør). Den tilfældige tildeling sikrer et brugbart sammenligningsgrundlag for evalueringen af indsatsens effekt. Det er således vigtigt, at forskerne har en vis sikkerhed for, at praktikernes tildeling af indsatsen stemmer overens med de nedsatte forskrifter. Det gælder også i forhold til, at indsatsen ikke op- eller nedprioriteres i forhold til kontrolinstansen i løbet af forsøgsperioden, og at leveringen af indsatsen er ensartet og i overensstemmelse med de bestemte forskrifter.

Forskerne kan ikke være til stede og holde øje med feltet hele tiden. Derfor argumenterer Heather Strang for, at etableringen af et godt samarbejde med praktikerne er af afgørende betydning for kvaliteten af forskningsresultatet. Det gælder i forhold til, at tildelingen af indsatsen reelt er tilfældig, at indsatsen ikke op- eller nedprioriteres i forhold til kontrolinstansen i løbet af forsøgsperioden, og at leveringen af indsatsen er ensartet og i overensstemmelse med de bestemte forskrifter.

Tovejs-dynamikken er også i spil her. Praktikeren kan tit være under et ustoppeligt pres for at forandre praksis og ændre fokus hurtigere, end man kan nå at gøre sig nogle saglige erfaringer eller lære noget om, hvad der virker. Derfor kan samarbejdet med forskeren også fungere som en selvskabt forpligtigelse, der hjælper organisationen med at fastholde en indsats, indtil forskningsforsøget er fuldt implementeret, og man har lært af sine erfaringer. Mens forsøget står på, hænger praktikeren et »Lukket for nye tiltag« skilt på døren med den undskyldning, at deres hænder er bundne til forsøget i den periode, det kører på.

Det fælles mål

I samarbejdet skal både forskere og praktikere konfrontere det faktum, at effektevalueringer aldrig gennemføres for at gavne de personer, som deltager i evalueringerne. De gennemføres for at skabe viden, som andre i samme situation kan få gavn af fremadrettet, eller for at sikre at fremtidige driftsmidler bruges optimalt.

Samtidig ligger der i samarbejdet muligheder for at gavne hinandens praksis til fordel for en ny viden. Et godt samarbejde er derfor, på trods af uundgåelige udfordringer i etablering og opretholdelse af gode forsker-praktiker samarbejder, hele umagen værd ifølge Heather Strang.

Strang, Heather (2012): *Coalitions for a common purpose: managing relationships in experiments.* Journal of Experimental Criminology, 8, 211-225.

SAMPRODUKTION

er en betegnelse på forskning, som udføres i tæt samarbejde mellem programindehaveren og forskere. Forskningen foregår i den praksis, som programmet har til hensigt at fungere i.

Lodtrækningsforsøg egner sig godt til samproduktion. Et eksempel er STAR (tidligere Arbejdsmarkedetsstyrelsen) som siden 2005 har udført mere end 10 lodtrækningsforsøg i tæt samarbejde med forskere. Forsøgene blev gennemført af STAR i jobcentre på tværs af landet. Baseret på den nye viden man fik, udviklede STAR nye evalueringsspørgsmål sammen med forskere. STAR bidrog med praksisviden fra deres sagsbehandlere, og forskerne kunne bruge den nyeste teoretiske viden til at målrette evalueringen hen mod de mest lovende virkningsmidler.

Fordi der trækkes lod om, hvem som modtager indsatsen, er der i designet indbygget en forsikring om uvildighed.

Britta Kyvsgaard, forskningschef ved Justitsministeriets Forskningskontor, efterlyser mere dansk evidens og opfordrer forskerne til at blande sig mere i den offentlige debat. Foto: Søren Kjeldgaard.

»Jeg kan ikke forestille mig, at man om fem-ti år vil begynde at lave nye behandlingsprogrammer, uden at have kigget på, hvad der findes af erfaring«

INTERVIEW Væggen er fyldt med bøger fra gulv vil loft og skrivebordet er dækket med bunker af rapporter. Foran mig sidder Britta Kyvsgaard, der er forskningschef ved Justitsministeriets Forskningskontor, hvor hun har arbejdet siden 1997.

Interview af Marlene Nielsen, projektkoordinator ved TrygFondens Børneforskningscenter

Som en af de første i Danmark var Britta med til at sætte fokus på forskning indenfor kriminalitetsforebyggelse og lovovertrædere, og den linje har hun taget med sig til Justitsministeriet, der går foran med udarbejdelsen af forskningsoversigter.

Britta forklarer, at de første forskningsrapporter var bestilt til forskellige arbejdsgrupper. Den seneste, fra april i år, er dog udarbejdet på eget initiativ, da kriminalitetsforebyggelse er et område i stor udvikling. Der er fokus på effektmålinger, på danske og nordiske undersøgelser, og på hvad vi kan lære af dem.

»I Danmark og i Norden er vi meget forskellige fra især USA, hvad angår det strafferetlige system. Umiddelbart vil jeg antage, at det, vi kan overføre fra USA til Danmark, vedrører kognitive programmer og den slags ting. Men når det kommer til effekten af strafferetlige tiltag, så er der stor forskel landene imellem. Eksempelvis bliver fodlænker brugt på mange forskellige måder i USA, og det er undertiden vanskeligt at finde ud af, hvad det egentligt er, de amerikanske undersøgelser måler effekten af. Vi skal derfor være lidt mere tydelige og lidt mere forsigtige, når vi bruger undersøgelser, der ikke er danske. Straflængder i USA er også af en helt anden størrelsesorden end i Danmark. Så for de amerikanske undersøgelser, der måler betydningen af straffens længde, er det vigtigt at gøre klart, hvad det er for straffelængder, vi taler om. Er det en forskel mellem ti og tyve års fængsel? Sådan en undersøgelse vil være af mindre relevans i Danmark, hvor de fleste straffe er udmålt til højst tre måneder. Og det er netop en af årsagerne til, at det er rigtig vigtigt, at vi får lavet nordiske effektevalueringer.«

Hvilke udfordringer har I oplevet, når I har skullet gennemføre effektmålinger?
»Den største udfordring er jo, at vi ikke kan lave kontrollerede forsøg vedrørende straffe. Man kan jo ikke trække lod om, hvem der skal i samfundstjeneste, og hvem der skal i fængsel. Den generelle udfordring er derfor, at vi altid skal konstruere en kontrolgruppe. Her er vi især opmærksomme på motivationsfaktoren. Den er af stor betydning og kan ødelægge ethvert resultat, hvis der ikke kontrolleres for det. Det er ikke tilfældigt, hvem der gerne vil deltage i Cognitive Skills, og hvem der ikke vil. Vi kan ikke umiddelbart sammenligne disse personer. Vi ved på forhånd, at vi får et alt for 'pænt' resultat for dem, der vælger at deltage i programvirksomhed og den slags, er dem, der har den laveste recidivrisiko. Sådan hænger verden meget tydeligt sammen.«

Hvordan håndterer I så disse udfordringer i jeres effektmålinger?
»Ofte er vi i stand til at konstruere historiske kontrolgrupper, dvs. personer, der eksempelvis fik en bestemt sanktion, inden en ny blev indført. Hvis den nye sanktion vedrører samtlige, der er af en vis alder eller har begået bestemte former for kriminalitet, er det relativt uproblematisk, for så er det kontrollerbare forhold, der bevirker, at man tilhører kontrolgruppen eller eksperimentalgruppen – dem, der fik den nye sanktion. Dog er det vigtigt at være opmærksom på en mulig periodeeffekt, men det er en anden, lang og ret teknisk snak.«

»Det er dog også langt fra altid, at kontrolgruppen kan afgrænses så sikkert. Vores evaluering af ungdomssanktionen er et eksempel herpå. Her er det de sociale myndigheder, der indstiller nogle af de unge til en ungdomssanktion, mens de ikke indstiller andre. Men lige præcis, hvad der er blevet lagt vægt på, da man indstillede de unge til ungdomssanktionen, ved vi ikke med 100 % sikkerhed og kan derfor ikke tage højde for det. Så ved en sådan evaluering må vi tage et forbehold og pege på, at resultatet er forbundet med en usikkerhed.«

»I de evalueringer, vi har lavet vedrørende samfundstjeneste, har vi derimod haft mulighed for alene at sammenligne dem, der er fundet egnede til samfundstjeneste, men hvor domstolene – på baggrund af en vurdering af såvel den tidligere og den aktuelle kriminalitet – i nogle tilfælde beslutter, at den tiltalte i stedet skal have en fængselsstraf. Dermed skabes en naturlig kontrolgruppe til dem i samfundstjeneste og gode muligheder for at kontrollere for det, der har bevirket, at nogle får den ene form for straf frem for den anden.«

»Jeg sidder i øjeblikket og evaluerer brugen af konfliktmægling. Her kan vi selvfølgelig ikke sammenligne de gerningsmænd, der gerne vil deltage med dem, der ikke vil deltage i konfliktråd. Men der er nogen, der gerne vil deltage, som bliver forhindret, fordi offeret siger nej. Og der har vi så en rimelig god kontrolgruppe. Alle gerningsmænd, der gerne vil deltage, har den samme motivation, og det er en ekstern faktor, der gør, at de ikke kommer til at deltage. Vi skal selvfølgelig sammenligne sagerne og kigge på, om det er i bestemte sager, ofrene siger nej, og så videre. Men motivationsfaktoren er ude af billedet. Og den er altså rigtig vigtig at kunne sætte en streg over.«

Er det slet ikke muligt at lave egentlige forsøg med behandling og straf?
»I forhold til straf er det som sagt ikke rigtigt muligt,« uddyber Britta. »Men i forhold til behandling kunne man godt forestille sig, at man starter en behandling i ét fængsel og kan sammenligne med et andet, tilsvarende fængsel. Det ville ikke være som et direkte lodtrækningsforsøg, men man vil kunne mindske nogle af de vanskeligheder, der er forbundet med effektevalueringer. På det kriminalpræventive område uden for det strafferetlige system bør der efter min vurdering være gode muligheder for forsøg. Her bør det være muligt – også via lodtrækning – at gennemføre et forsøg med en indsats i nogle skoler eller nogle kommuner og sammenligne med dem, hvor det ikke er sket. Her kan det dog være en stor udfordring at sikre, at skolerne eller kommunerne gør lige præcis det, der er aftalt – uanset om de er i eksperimental- eller kontrolgruppen.«

Hvorfor er det så vigtigt med gode effektevalueringer?
»Hvis vi ikke får undersøgt en indsatseffekt, ved vi jo ikke, om den reelt kan være negativ. Der er jo også viden om »cures that harm«. Der er tiltag, der har en direkte negativ effekt og altså øger kriminalitetsrisikoen. Det er det værst tænkelige. Men det er også vigtigt at kende til indsatser, der har nul effekt og vide, at det ikke er den vej, man skal gå for at mindske recidivrisikoen. Det, vi kan lære af og videreføre til praksis, er det, der viser positive effekter.«

Med den tunge viden, I har oparbejdet, hvordan kommer vi så fra viden til praksis?
»Jeg tror, det sker stille og roligt. Den viden, vi har, er med til at udstikke kursen. Jeg har været i det her felt i mange år, og det med evidens er relativt nyt. Men det får en større og større betydning, og vores viden vokser hele tiden, samtidig med at der i højere og højere grad bliver stillet krav om, at vi skal måle effekten af nye tiltag. Før i tiden kontrollerede man meget sjældent, om det skib, man havde konstrueret, holdt vand. Jeg kan ikke forestille mig, at man om fem-ti år vil begynde at lave en masse nye behandlingsprogrammer uden at have kigget på, hvad der findes af erfaring. Det vil næppe bare være nogle praktikere, der sætter sig ned i en gruppe og siger: "Vi skal nok bare gøre sådan og sådan, så er det sikkert godt". Den der gamle model med, at 'når det virker fornuftigt og ville påvirke mig, så er det nok også godt for dem, der skal underkastes det', den går ikke længere.«

Så hvad kan vi tage med os herfra og arbejde videre med?
»Vi skal fortsætte det gode arbejde, der allerede er i gang. Men vi skal også udvikle os på det metodemæssige område, hvor der internationalt sker mange nye og interessante ting. Og vi skal sikre, at der i endnu højere grad gennemføres effektevalueringer samt gøde jorden for, at nye tiltag implementeres på en måde, så vi får solide evalueringer!«

»Derudover er det også vigtigt, at forskerne blander sig i den offentlige debat og bidrager med den viden, de har. Det drejer sig ikke bare om at få offentliggjort artikler i fine internationale tidsskrifter, som kun få kolleger læser. Det ændrer ingenting. Jeg synes, det er meget vigtigt, at forskere også får en betydning for politik og praksis. Jeg glæder mig derfor til at opleve både praktikere og forskere arbejde sammen på workshoppen,« slutter Britta.

Kend din evidens

EVIDENSSTIGEN Der er et stigende krav om målstyring, og offentlige institutioner og frivillige organisationer forlanges at levere solid, forskningsbaseret viden for, at deres indsatser har en målbar effekt. Derfor er flere og flere i en situation, hvor de er brugere af viden fra effektevalueringer eller købere deraf – og har brug for at vurdere kvaliteten af forskellige evalueringstilgange. Med evidensstigen i hånden er du bedre rustet til at gennemskue, hvor troværdige resultaterne er.

Forskellige evalueringsdesign har til hensigt at besvare forskellige evalueringsspørgsmål (fx procesevalueringer, brugertilfredshed, case studier, effektevalueringer). Hvilket design, der egner sig bedst, afhænger af hvilke evalueringsspørgsmål, man vil besvare.

Vil man vide, hvilken forskel en bestemt indsats gør for de personer, som modtager den, er der tale om en effektevaluering. I ordet "forskel" ligger to ting: Dels skal vi vide, hvordan personen udvikler sig med indsatsen, og dels skal vi besvare et 'kontrafaktuelt spørgsmål' om, hvordan personen ville udvikle sig uden indsatsen.

I særlige tilfælde kan man benytte personens eget udgangspunkt ved indsatsens start som sammenligningsgrundlag. Men i langt de fleste tilfælde udvikler personer sig i løbet af indsatsen, og deres udgangspunkt er ikke et retvisende referencepunkt for den udvikling, de ville gennemgå uden indsatsen. Desuden er der i mange situationer andre sideløbende indsatser i gang, som alle potentielt kan påvirke personen, hvilket gør det svært at koble effekten tilbage til en enkelt indsats.

Vi kan aldrig kende effekten på ét enkelt individ både med og uden en indsats, men et solidt effektevalueringsdesign kan måle en gennemsnitseffekt for en gruppe af personer, som modtager indsatsen og sammenholde det med en gennemsnitseffekt for en sammenlignelig kontrolgruppe. Hvor troværdig effektmåling er afhænger af, hvordan sammenligningsgruppen er konstrueret. Den mest troværdige effektmåling fås, hvis det er 100 % tilfældigt, om en person i målgruppen modtager indsatsen eller indgår i sammenligningsgruppen, og hvis der er et tilstrækkeligt antal personer i begge grupper.

Den sikreste måde at skabe denne tilfældighed på i en forsøgsordning er at trække lod om, hvem der modtager en indsats, eller hvem som indgår i sammenligningsgruppen. På denne måde garanteres det, at personen ikke selv har medindflydelse på, om de modtager indsatsen eller ej. Det er nødvendigt for at sikre, at det ikke er personens motivation eller andre personlige faktorer, der gør, at nogle får en indsats og andre ikke gør. Hvis først personernes personlige faktorer – som eksempelvis motivation – spiller en rolle i selvselektionen til en indsats, kan man ikke længere være sikker på, om effekten alene skyldes indsatsen eller om forskellen mellem indsatsgruppen og dem, vi sammenligner dem med, også skyldes deres forskellige grader af motivation.

Selektion kan også opstå, hvis eksempelvis sagsbehandlere kun tilbyder en særlig indsats, når alle andre indsatser er mislykkedes for borgeren (fx en mentor til en arbejdsløs). Sammenligner vi dem, der får den særlige indsats (her: en mentor) med personer, som ikke får indsatsen (dem, der kom i arbejde på anden vis), vil indsatsgruppen, der får hjælp fra en mentor, sandsynligvis være en mere udsat gruppe, der i udgangspunktet har et dårligere udfald end de øvrige personer i målgruppen. Derfor kan vi fejlagtigt komme til at konkludere, at indsatsen ikke virker. Hvis vi derimod i en forsøgsperiode trækker lod om, hvorvidt den arbejdsløse skal have en mentor eller ej, ville vi kunne undersøge, om mentorer har en reel effekt for den arbejdssøgende.

Evidensstigen er din guide til at vurdere, om en effektevaluering er troværdig. Øverst på stigen er de metoder, som benytter valide sammenligningsgrupper. Længere nede på stigen skal man være mere varsom.

HVORDAN BØR VI FORHOLDE OS TIL INTERNATIONAL EFFEKTEVALUERINGER: ADOPT, ADAPT ELLER SELVPRODUKTION

I en 2015 artikel diskuterer Knut Sundell, hvornår viden fra internationale effektevalueringer kan overføres til andre lande.

ADOPTION

Indsatsen overføres i sin helhed (dvs. en direkte oversættelse af manualer, indhold, dosering, implementeringsmodel og målgruppe), baseret på en veldokumenteret effektiv, international indsats.
En indsats kan kun adopteres, hvis der er god grund til at tro, at de underliggende mekanismer kan overføres til den danske kontekst.
Eksempel: Medikamenter er ofte adopteret på tværs af lande.
Udfordring: Bedst egnet til indsatser, som ikke kræver adaption til lokale kulturer, socialøkonomiske og administrative forhold.

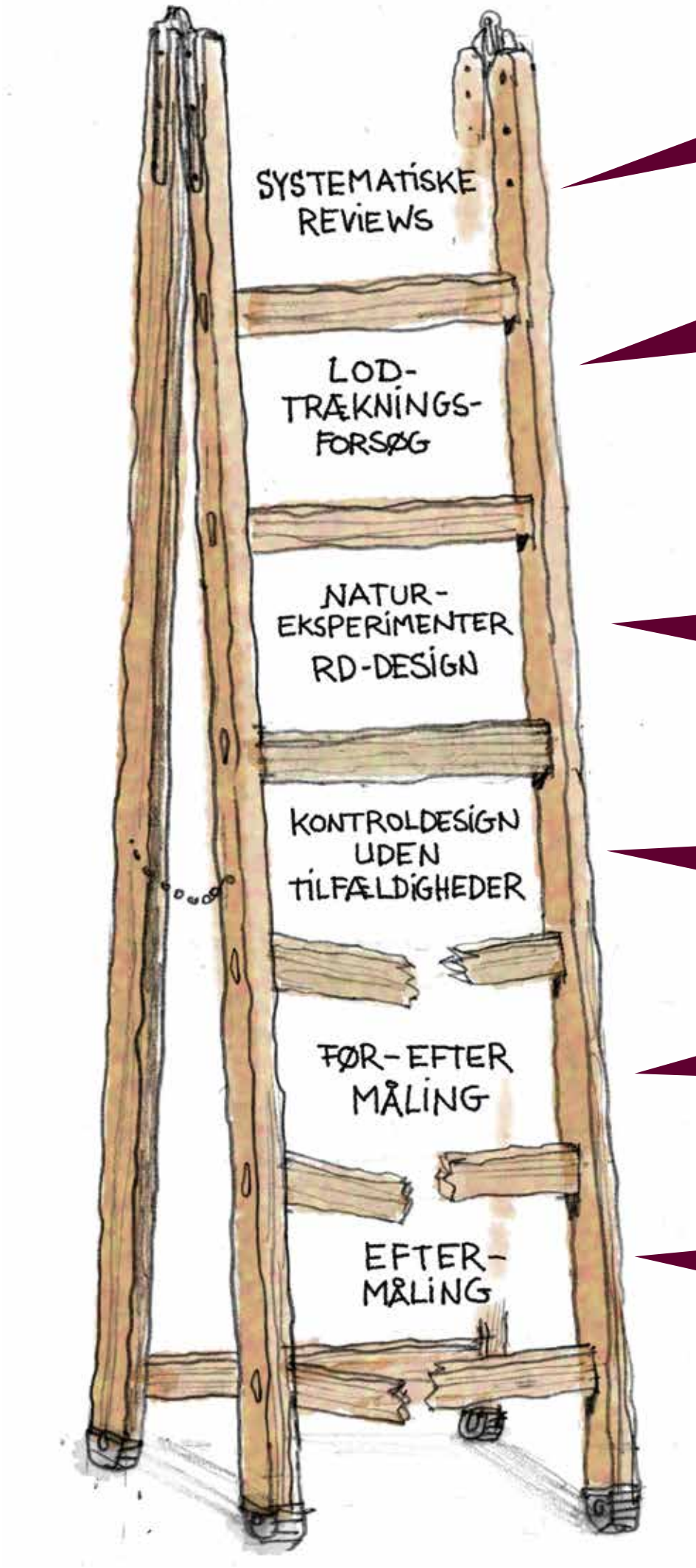
ADAPTION

Indsatsen justeres og tilpasses til eksempelvis den kulturelle kontekst, implementeringskonteksten eller pragmatiske hensyn (fx omkostning eller tidsmæssige begrænsninger), baseret på en veldokumenteret effektiv, international indsats.
For at adaptere en indsats er det nødvendigt at vide, hvad indsatsens aktive ingredienser er (dvs. det som gør indsatsen effektiv) og overføre disse til den danske kontekst.
Eksempel: Der findes evidens for, at enkelte forældreprogrammer kan adapteres på tværs af forskellige kulturer.
Udfordring: Det er helt centralt, at man ved, hvad de aktive ingredienser er, så de vedholdes i den adapterede indsats.

SELVPRODUKTION

Indsatser er udviklet lokalt og afprøvet i en effektevaluering baseret på praksisviden i den lokale kontekst, med/uden inspiration fra eksisterende internationale programtyper. Det er altid en god ide at teste om indsatsen også fungerer i den nye kontekst.

Kilde: Sundell, K., Beelmann, A., Hasson, H. & von Thiele Schwarz, U. (2015): »*Novel Programs, International Adoptions, or Contextual Adaptations? Meta-Analytical Results From German and Swedish Intervention Research*«, Journal of Clinical Child & Adolescent Psychology.

SYSTEMATISKE REVIEWS. Øverste trin på evidensstigen er forbeholdt systematiske reviews, der sammenholder resultaterne fra en række lodtrækningsforsøg. Inddrages resultater fra effektevalueringer uden lodtrækning, skal man være mere varsom med at fortolke resultater.

LODTRÆKNINGSFORSØG. Guldstandarden for effektevalueringer er lodtrækningsforsøg. Der trækkes lod om, hvem der modtager indsatsen, og hvem som indgår i en sammenligningsgruppe. Det sikrer, at begge grupper i udgangspunktet er ens i gennemsnit; både på observerbare og ikke-observerbare karakteristika.

NATUREKSPERIMENTER OG RD-DESIGN. Tilfældighed kan opstå ifm. nye politiske tiltag eller på grund af optagelseskrav. I særlige tilfælde kan de personer, som modtager indsatsen, sammenlignes med dem, som ikke gør. Dette kaldes et natureksperiment. I et RD-design (regression discontinuity) udnytter man, at kun personer under eller over et indkomstkrav eller karaktersnit modtager indsatsen. Personer lige over og lige under minder meget om hinanden og kan i særlige tilfælde sammenlignes med hinanden. Sammenligningen er kun gyldig, hvis personen ikke selv direkte kan påvirke, om han/hun ligger lige over eller lige under kravet.

KONTROLDESIGN, UDEN TILFÆLDIGHED. Propensity-Score-Matching Design og andre metoder, som sammenligner programmodtagere med en »kontrolgruppe«, der matcher dem på observerbare karakteristika, har den udfordring, at de ikke kan kontrollere for ikke-observerbare karakteristika (som fx motivation eller gode sociale netværk). Disse faktorer kan have stor betydning, og man kan aldrig vide, hvor meget resultaterne skævvrides.

FØR-EFTER MÅLINGER. Indsatsmodtagerne sammenlignes med deres eget udgangspunkt fra før-målingen. Da vi ikke har informationer om, hvad der ville være sket uden indsatsen, kan man ikke med sikkerhed sige noget om, hvor stor betydning indsatsen reelt har haft.

EFTERMÅLING. Disse målinger kan bruges til at indsamle informationer om borgerens oplevelse af indsatsen. Har man ikke andre informationer, kan det være svært at vide, om indsatsen har gjort en forskel. Derfor er det også vigtigt at tænke en evaluering ind allerede inden programmet bliver implementeret.

Illustration: Dan R. Knudsen.

KAN SKADEN GØRES GOD IGEN?

RESTORATIVE JUSTICE Tiden kan ikke skrues tilbage, og handlinger kan sjældent gøres om. Men resultaterne af ti lodtrækningsforsøg i England, USA og Australien viser, at et møde mellem gerningspersonen og den forurettede, sammen med en trænet mægler, kan give positive resultater for begge parter. Indenfor en toårig periode begår tidligere lovovertrædere færre nye lovovertrædelser, når de deltager i mæglede møder med deres ofre. Effekten er særlig stor for voldsforbrydere og mindre markant i domme for ejendomsforbrydelser. De forurettede personer udviser samtidig en større tilfredshed ved rettergangen end end de ellers gør, og oplever oftere, at de får en oprigtig undskyldning.

Når en person overtræder loven, er det politiets opgave at finde den skyldige og bringe personen for en domstol. Det er domstolenes ansvar at give en mistænkt en fair rettergang og udmønte en passende straf, hvis personen findes skyldig. I forløbet er den forurettede og gerningsperson sjældent mere end tilskuere. Det er ikke deres show, når det store spørgsmål er: hvem har ret?

Sådan behøver det ikke være. Forskning viser, at det kan have positive effekter at inddrage de involverede i forløbet efter en strafbarhandling. Lovovertræderen kan ikke skrue tiden tilbage eller gøre sin handling om. Men hvis den forurettede oplever, at lovovertræderen fortryder sin gerning, giver en oprigtig undskyldning og bliver mindre kriminel, kan det hjælpe ham/hende med at lægge hændelsen bag sig. Desuden kan øget indragelse være med til at ændre, hvordan begge partner mindes den strafbare gerning.

Netop dette kaldes inden for kriminologisk forskning for *Restorative Justice (RJ)* eller *Genoprettende Ret* og dækker forskellige tilgange, der bringer gerningspersonen, den forurettede og andre interessenter sammen i en dialog om forbrydelsen og dens konsekvenser (Strang et al. 2013). I Danmark har konfliktråd været et landsdækkende tilbud siden 2010, og knapt 3.000 sager har været i konfliktråd i perioden 2010 til og med 2014.[1]

Et konfliktråd er et møde mellem den forurettede og gerningspersonen, hvor en neutral tredjepart, en mægler, er med til at styre processen. I mødet vil mægler fremme en dialog mellem den forurettede og gerningspersonen, og begge parter får mulighed for at beskrive deres oplevelse af hændelsen. I modsætning til retssagen, er konfliktrådene ikke optagede af spørgsmålet om, hvem der har ret. Hensigten med konfliktrådene er at give et indblik i den anden persons oplevelse. Mødet munder typisk ud i en fælles aftale om, hvordan gerningspersonen kan gøre skaden god igen.

I Danmark er konfliktrådene et supplement til den almindelige sagsbehandling ved retten, og har ikke en effekt på retssagen. RJ-indsatser fungerer i flere andre lande som et alternativ til den traditionelle rettergang, og de aftaler, der indgås mellem den forurettede og gerningspersonen, træder i stedet for en strafferetlig sanktion.

Forskning i England, Australien og USA viser, at konfliktråd mindsker gerningspersonens risiko for recidiv, så vedkommende har en målbar mindre risiko for tilbagefald til ny kriminalitet efter en RJ-indsats. Selvom effekterne på gerningspersonens risiko for at begå nye forbrydelser ikke er ekstraordinært store, er de til gengæld meget omkostningseffektive. Det er konklusionen af et systematisk review fra Campbell Collaboration, der bygger på 10 lodtrækningsforsøg, og som sammenlagt omfatter 1.879 gerningspersoner og 734 forurettede personer i USA, England og Australien (Strang et al. 2013).

De positive effekter kan også skyldes, at konfliktrådene giver lovovertræderen en mulighed for at kompensere for skaden overfor den forurettede.

Færre efterfølgende forbrydelser

Effekterne varierede en del på tværs af de ti studier med gennemsnitseffekter på 7 – 45 % færre domme og anholdelser efter, de deltog i et konfliktråd.

Konfliktrådet var særligt virksomt, hvis gerningsmanden var blevet straffet for en voldshandling. I disse tilfælde blev antallet af gentagne anholdelser og domsfældelser reduceret med 28 % mere end ved andre typer forbrydelser. Derimod var der ikke en målbar effekt på tilbagefald hos de personer, som havde en dom for ejendomskriminalitet, hvilket dækker mange typer lovovertrædelser – fra indbrud og tyveri til

[1] Kilde: www.konfliktraad.dk

Restorative Justice: Konfliktråd mellem forurettede og gerningsperson.
Kilde: www.restorativeresources.org

brandstiftelse og hærværk.

Tendensen i de internationale studier var også, at konfliktrådene særligt havde en effekt på voksne forbrydere. Sammenlignet med yngre kriminelle falder recidivprocenten med 31 % for voksne mod kun 12-15 % for unge under 18 år.

En omkostningseffektiv indsats
I de syv britiske studier var indsatsen så økonomisk fordelagtig for samfundet, at gevinsterne ved den mindskede kriminalitet gennemsnitligt var hele otte gange større end omkostningerne forbundet med afholdelsen af konfliktrådene. I London var gevinsten op til 14 gange større.

Her er dog ikke indregnet de omkostninger, der er ved at starte programmet op.

Aktive ingredienser
Ifølge Campbell reviewet kan der være flere grunde til at konfliktrådene har de positive effekter, som de har, men den egentlige grund kendes endnu ikke. Det kan skyldes, at der er en afskrækkende effekt forbundet med at blive holdt ansvarlig for sin handling over for den forurettede og vedkommendes familie og venner.

Det kan også skyldes, at gerningspersonen gennem deltagelsen i konfliktmæglingen i højere grad kan sætte sig ind i og forstå, hvor store konsekvenser, hans/hendes handling har haft for andre personer end ham/hende. Det giver et depersonaliseret, juridisk retssystem ikke på samme måde mulighed for, hvor gerningsperson og offer ikke mødes i dialog, selvom netop dialogen med den forurettede er afgørende for, at gerningspersonen opfatter sin straf som retfærdig.

De positive effekter kan også skyldes, at konfliktrådene giver lovovertræderen en mulighed for at kompensere for skaden overfor den forurettede, hvilket kan medvirke til at give gerningspersonen en reintegrerende skamfølelse frem for en stigmatiserende skamfølelse (Braithwaite 1989). Måske skaber møderne hos begge parter en opfattelse af, at der bliver taget hånd om dem begge i forløbet, hvor alle deltagerne bliver mødt med respekt og integritet. Alle bliver hørt, og i fællesskab bliver der truffet en aftale om, hvordan skaden bliver gjort god igen.

Kilder:
Strang, H., Sherman, L. W., Mayo-Wilson, E., Woods, D., & Ariel, B. (2013). *Restorative Justice Conferencing (RJC) Using Face-to-Face Meetings of Offenders and Victims: Effects on Offender Recidivism and Victim Satisfaction. A Systematic Review.* Campbell Systematic Reviews, 9 (12).
Braithwaite J. (1989). *Crime, Shame and Reintegration.* Cambridge University Press

OGSÅ TIL GLÆDE FOR DE FORURETTEDE
De positive effekter strækker sig også til ofrene for en kriminel handling. Ifølge et systematisk Campbell Review, viser undersøgelser om forurettede personer, som deltager i konfliktrådene:

- Et fald fra 18 % til 5 % af forurettede, som frygtede at blive udsat for en ny forbrydelse af den samme gerningsmand (Australien)
- Mindsket risiko for posttraumatiske stresssyndromer (UK)
- 80 % af de forurettede som deltager i et konfliktråd modtager en undskyldning mod 10 % uden konfliktråd (UK, Australien)
- Flere ofre følte sig tilfredse med, samt godt og retfærdigt behandlet af systemet i forhold til håndteringen af deres sag (Australien, UK og USA).

Kom godt i gang med effektevalueringer

EFFEKTEVALUERINGER For at komme godt i gang med en effektevaluering bør evalueringen tænkes ind i indsatsen allerede inden, implementeringen igangsættes. Er indsatsen først godt i gang, er det svært at skabe en valid sammenligningsgruppe. Effektevalueringen måler effekten af en konkret indsats, og derfor er det vigtigt, at indsatsen er veldefineret og kan implementeres i praksis. Det er ikke hensigtsmæssigt at evaluere en indsats, som løber ind i store implementeringsudfordringer. Ligeledes er det uhensigtsmæssigt at evaluere en indsats, som er så dyr eller tung at implementere, at chancerne, for at indsatsen efterfølgende vil blive brugt i praksis, ikke er ret store.

SYV SPØRGSMÅL TIL AT DEFINERE INDSATSEN

Skal man i gang med at designe en effektevaluering er der 7 spørgsmål man med fordel kan stille sig selv.

1	**HVILKEN KONKRET INDSATS SKAL AFPRØVES?**	En **I-N-D-S-A-T-S** skal være: **I**mplementerbar, have **N**yttemål, kunne **D**elegeres og udmøntes i praksis, bestå af **S**ammenhængende og **A**fgrænsede aktiviteter, være **T**idsbegrænset og **S**ystematisk.	**Er indsatsen en adoption, adaption eller en ny indsats?** [se s. 10-11] **Hvad er de aktive ingredienser?**
2	**HVEM ER MÅLGRUPPEN?**	Fx alder, køn, etnicitet, skolebørn, indsatte, bandemedlemmer, osv.	**Er der nok personer i målgruppen til at gøre indsatsen praksisrelevant?**
3	**HVEM HAR KONTAKTEN TIL MÅLGRUPPEN, OG HVEM FÅR DEM REKRUTTERET TIL INDSATSEN?**	Fx skoler, SSP, politiet, kriminalforsorgen, osv.	**Er målgruppen meget heterogen eller forholdsvis homogen? Er det interessant at kende en gennemsnitseffekt for hele målgruppen, eller skal man fokusere på en undergruppe?**
4	**HVEM ADMINISTRERER INDSATSEN OG HVOR?**	**Hvem:** Fx af forældre, lærere, politiet, psykologer, osv. **Hvor:** Fx ungdomsklubber, skole, klasse, mikromiljøer, kommuner	**Hvordan undgås det, at personer i indsats- og kontrolgruppen påvirker hinandens adfærd? Kan indsatsen forankres i praksis, hvis det viser sig, at den er effektiv?**
5	**HVILKE MÅL HOLDES INDSATSEN OP IMOD, OG HVOR MEGET SKAL INDSATSEN FLYTTE DISSE MÅL, FOR AT VÆRE EN SUCCES?**	**Hvilke forandringer bør observeres i indsatsgruppen, for at konkludere at indsatsen er effektiv og en god investering?** Ift. alternative indsatser eller besparelser på senere foranstaltninger, som indsatsen kan forebygge.	**Hvilke informationer skal indsamles for at måle indsatsens udbytte?**
6	**HVEM ER KONTROLGRUPPEN?**	Fx ved at udnytte venteliste, rotere indsatsen over tid, ren lodtrækning, eller at rulle indsatsen ud i etaper.	**Kan man trække lod om, hvem der modtager indsatsen, og hvem der ikke gør?**
7	**ER DER NOK PERSONER I FORSØGET TIL AT SIKRE EN ROBUST MÅLING?**	Det antal af deltageren som minimum skal indgå i forsøget afhænger af flere faktorer: hvor stor den forventede effekt er, om man trække lod mellem individer eller grupper af individer, og hvor mange indsatser man afprøver, mm.	**Kan flere deltagere rekrutteres over tid for dermed at sikre, at nok personer deltager?**

LÆS MERE OM EFFEKTEVALUERINGER:

Sundell, K. (red.) (2012) *"Att göra effektutvärderingar"*, Socialstyrelsen og Gothia Förlag AB.

Gertler, P. J., Martinez, S., Premand, P., Rawlings, L. B., Vermeersch, C. M. J. (2011) *"Impact Evaluations in Practice"*, World Development Bank.

Glennerster, R. og Takavarasha, K. (2013) *"Running Randomized Evaluations: A Practical Guide"*. Princeton University Press.

TrygFondens Børneforskningscenter, www.childresearch.au.dk

Om TrygFondens Børneforskningscenter

På TrygFondens Børneforskningscenter afprøver vi effekten af sociale, skole og kriminalpræventive indsatser i praksis ved brug af videnskabelige effektevalueringer.

Vi samarbejder med kommuner, ministerier og frivillige organisationer om at hjælpe dem med at fundere deres indsatser i mere robust viden, lære mere om, hvad der virker og sikre, at ny viden bliver brugt i praksis og kommer børn og unge til gavn.

Vi hjælper også andre forskere med at gennemføre effektmålinger af høj kvalitet, da vi tror på, at mere tværfaglighed og forskersamarbejde vil gavne den viden, der skabes.

Centret er et interdisciplinært forskningscenter på Aarhus Universitet og knudepunktet for et netværk af mere end 40 tilknyttede forskere og juniorforskere indenfor økonomi, pædagogik, psykologi, statskundskab, kriminologi, børns udvikling og sprog, der benytter effektevalueringer til at skabe bedre viden om, hvad der virker på børne- og ungeområdet.

Vores vision er, at alle danske børn og unge igennem hele deres opvækst skal blive mødt med indsatser, der på bedste vis øger deres muligheder for at få et godt liv, baseret på solid viden om, hvad der virker.

Afstanden mellem indsatser, som udvikles og benyttes i praksis i tusindetal i danske skoler, institutioner og frivillige organisationer, og et samfund, der kan klæde forældre og fagpersonale på til systematisk og med stor effekt at kunne hjælpe danske børn og unge, er for stor og bør mindskes så ingen tabes.

Vi tror på, at politisk anvendelige, praksisorienterede og videnskabeligt valide effektmålinger af høj kvalitet sagtens kan gå hånd-i-hånd.

Centret har stået i spidsen for en række større effektevalueringer, heriblandt Forsøg med To-Lærer i samarbejde med Undervisningsministeriet, SPELL og Fart på Sproget om tidlig sprogstimulering i børnehaver i samarbejde med Innovationsfonden og Social Styrelsen, Mentorer til arbejdsløse unge i samarbejde med STAR (tidligere Arbejdsmarkedsstyrelsen), og mange flere.

HVORDAN KAN TRYGFONDENS BØRNEFORSKNINGSCENTER HJÆLPE DIG I GANG:

Hvis du har en god evalueringsidé, tilbyder vi gerne sparring på den.

Vurderer vi, at der er potentiale i at lave en valid effektevaluering, kan du og relevante kollegaer videreudvikle evalueringsdesignet med en 2-dages master class på centrets kontor på Aarhus Universitet.

TrygFonden har tre årlige ansøgningsfrister: d. 1. marts, d. 1. september og d. 1. december, og har et eksplicit ønske om at modtage flere, solide ansøgninger til at gennemføre troværdige effektevalueringer.

EKSEMPLER PÅ IGANGVÆRENDE **EFFEKTEVALUERINGER** I DANSK REGI:

Titel	Evaluering af Børns Voksenvenner (BVV)
Forsker	Anna Piil Damm, Sarah van Mastrigt, Kathrine Vitus, Emma von Essen, Benédicté Rouland
Organisation	Børns Voksenvenner
Forsøgsdesign	Ved brug af ventelistedesign ønskes en evaluering af effekten på børns trivsel og personlige udvikling af at have en stabil voksenven.

Titel	Fritidsjobs til unge på kanten
Forsker	Anna Piil Damm, Rune Vammen Lesner, Mads Uffe Pedersen og Preben Bertelsen
Organisation	Aarhus kommune
Forsøgsdesign	Klubpersonale optrænes til at rådgive unge til at søge fritidsjobs. Ved lodtrækning videregiver klubpersonalet deres viden til halvdelen af klubbens unge på udkig efter et fritidsjob.

Titel	Mentorer til arbejdsløse unge
Forsker	Michael Rosholm og Michael Svarer
Organisation	STAR (Arbejdsmarkedsstyrelsen)
Forsøgsdesign	Projektet er et lodtrækningsforsøg, hvor de unge tilfældigt er blevet placeret i enten mentor- eller kontrolgruppe. Begge grupper har modtaget jobcenterets sædvanlige indsats, men mentorgruppen har også fået tilbudt en mentor.

Oplægsholdere

EVELYN DIAZ er formand for Heartland Alliance, som er en af verdens førende anti-fattigdoms organisationer med kontorer i både USA og en lang række ulande. Fra 2011-2015 var hun kommissær for Family and Support Services i Chicago, udpeget af borgmester Rahm Emanuel. Hun har også arbejdet som stedfortrædende stabschef for tidligere borgmester Richard M. Daley og spillede centrale lederroller i Chicagos Workforce Investment Council og Chicagos Job Council. Tidligere i sin karriere arbejdede Diaz som praktiker og leverede individuel og gruppe-rådgivning til ofre for vold i hjemmet. Hun blev udnævnt 'Emerging Leader' af Chicago Council on Global Affairs i 2011, blev i 2014 kåret som Årets Socialrådgiver i Illinois af National Association of Social Workers, og er bestyrelsesmedlem i National Skills Coalition, Rebuilding Exchange, Donor's Forum, og Chicago Tech Academy. Gennem hele sin karriere har hun arbejdet på at bygge bro mellem forskning og praksis, og har spillet en afgørende rolle i at facilitere Sara Hellers jobprojekt. Diaz har en bachelorgrad fra University of Notre Dame og en kandidatgrad fra University of Chicago School of Social Service Administration.

HEATHER STRANG er leder af Cambridge Police Executive Programme, og M.St. uddannelsen i Applied Criminology and Police Management ved Institute of Criminology, Cambridge University. Hun er ligeledes forskningschef på Jerry Lee Center for Experimental Criminology, hvor hun er specialiseret i gennemførelse og styring af lodtrækningsforsøg i kriminologi. Hun er internationalt anerkendt for sine britiske og australske feltstudier og eksperimenter indenfor genoprettende ret og har tidligere været leder af Center for Restorative Justice ved Australian National University, hvor hun fik sin Ph.d. grad. Strangs forskningsinteresser omfatter effekterne af indsatser for ofre, restorative justice, og alternative strafformer. Hun forsker også i politiets håndtering af vold i hjemmet og er med til at lede et randomiseret forskningsprojekt vedrørende forebyggelse af gentagen vold i hjemmet i Hampshire og Thames Valley (UK). Heather Strang har holdt foredrag om sin forskning ved mange universiteter, foreninger og offentlige myndigheder i Japan, Colombia, Norge, Uruguay, Sverige, USA, Tyrkiet, Israel, Irland, Skotland og Belgien, og er udnævnt Fellow af the Academy of Experimental Criminology.

KNUT SUNDELL er Senior Social Advisor og lektor ved det svenske Agency for Health Technology Assessment and Assessment of Social Services. Han har en Ph.d. grad i psykologi fra Uppsala University og har tidligere arbejdet som forskningschef på Stockholms Social Services Administration, som direktør for Institute for Evidence-based Social Work Practice og som leder af forskning og udvikling ved Socialstyrelsen i Sverige. Han har gennemført en lang række undersøgelser vedrørende risiko og beskyttende faktorer i udviklingen og forebyggelsen af sundheds- og adfærdsmæssige problemer, samt ledet et indflydelsesrigt svensk kontrolleret randomiseret forsøg om Multisystemic Therapy. Hans nuværende arbejde fokuserer på evidensbaseret praksis i svensk socialpolitik, systematisk kortlægning af viden om effekter af psykologiske og sociale indsatser, og at udbrede viden om effektive metoder til praktikere.

LAWRENCE W. SHERMAN er Wolfson Professor og leder af Institute of Criminology ved Cambridge University. Han er også stifter og leder af Jerry Lee Centre for Experimental Criminology og formand for the Cambridge Police Executive Programme, som tilbyder politiets ledere og analytikere efteruddannelse i evidensbaseret politiarbejde. Han forsker i forebyggelse af kriminalitet, evidensbaseret politik, genoprettende ret (Restorative Justice), politipraksis og eksperimentel kriminologi. Siden 1995 har han ledet en række kontrollerede forsøg indenfor restorative justice, der involverer omkring 2.500 lovovertrædere og 2.000 ofre for forbrydelser. Ligeledes har han i samarbejde med britiske institutioner og myndigheder som the Metropolitan, Northumbria og Thames Valley politikredse, London's Crown Courts, HM Prisons, Crown Prosecution Service, Youth Justice Board of England and Wales, og National Probation Service gennemført flere feltforsøg med indsatser, som har til formål at reducere bl.a. drab, vold i hjemmet, røveri og indbrud. Sherman fungerer ligeledes som rådgiver for talrige politikorps på internationalt plan. Siden 2005 har han været med til at udvikle nye værktøjer til forudsigelse af mord blandt lovovertrædere på prøveløsladelse i Philadelphia, samt lavet kontrollerede forsøg blandt højrisiko-lovovertrædere. Professor Sherman er grundlægger af Academy of Experimental Criminology og er blevet tildelt adskillige hædersbevis og priser for sine bidrag til eksperimentel kriminologiske forskning.

MICHELLE EVANS-CHASE er adjunkt ved Institut for Psykologi på Rowan Universitet, New Jersey. Hun har koordineret adskillige feltstudier om sociale indsatser i og udenfor fængsler, herunder et randomiseret felteksperiment om effekterne af mindfulness meditation blandt unge i fængsel. Michelle har en Ph.D. grad fra the School of Social Policy and Practice ved Pennsylvania Universitet. Hendes igangværende forskningsinteresser omfatter neuropsykologisk udvikling i løbet af ungdomsårene, mindfulness interventioner og internet-leverede interventioner.

ROSEANNA ANDER er stifter og leder af University of Chicago Crime Lab og Urban Education Lab, der arbejder med at udvikle, gennemføre og evaluere lovende socialpolitiske interventioner på en måde, der genererer objektiv effektmåling om, hvad der virker og hvorfor. I januar 2010 blev Ander udpeget til International Association of Chiefs of Police Research Advisory Committee, og hun har tidligere siddet i Illinois Juvenile Justice Commission. Hun var også en del af the Public Safety Transition Team for både Chicagos borgmester Rahm Emanuel og Illinois' guvernør Bruce Rauner. Før hun kom til University of Chicago var hun leder af Joyce Fondens program mod våbenvold. Tidligere var Ander Soros Justice Fellow ved Massachusetts Attorney General's Office, hvor hun arbejdede på en række politikområder om skolefravær, vold i hjemmet og forbrugerbeskyttelse. Hun har også arbejdet hos Harvard Injury Control Center, the Harvard Center for Children's Health og Harvard Project on Schooling and Children. Hun har en bachelorgrad fra Boston University og en kandidatgrad fra Harvard School of Public Health.

SARA HELLER er adjunkt ved Department of Criminology, University of Pennsylvania. Hun har en bachelorgrad i psykologi fra Harvard University og en kandidatgrad i Public Policy fra Georgetown University. Under hendes Ph.d.-forløb ved University of Chicago gennemførte hun et storstilet randomiseret kontrolleret forsøg, som testede effekterne af et sommerjobprogram om sommerjob for udsatte unge. Resultaterne har modtaget udbredt omtale, og hun blev i 2015 tildelt en pris fra the American Society of Criminology for det mest fremragende eksperimentelle feltstudie. Hendes igangværende forskning udforsker effekten og omkostningseffektiviteten af job og kognitiv adfærdsterapi på ungdomskriminalitet, skolegang og arbejdsmarkedet.

Arrangører

KAMILLA GUMEDE er souschef på TrygFondens Børneforskningscenter på Aarhus Universitet, hvor hun er daglig leder af centrets forskningsinfrastruktur og ansvarlig for centrets tænketanksaktiviteter. Kamilla har tidligere været administrerende direktør for The Abdul Latif Jameel Poverty Action Lab for Afrika i Cape Town som har til formål at udarbejde felteksperimenter, opbygge forskningsinfrastruktur og rådgive afrikanske ledere i brugen af evidens i deres socialpolitikker. Tidligere var Kamilla direktør i det sydafrikanske finansministerium. Hun har været rådgiver til NEPAD og NIEP, og har holdt foredrag i USA, Europa og Afrika om evidens og forskningsbaseret socialpolitik. Kamilla er Cand.polit. fra Københavns Universitet og har en Master in Public Policy fra Woodrow Wilson School, Princeton University.

MERETE KONNERUP er analysechef i TrygFonden, hvor hun er beskæftiget med forskningsansøgninger og forskningsbasering af TrygFondens aktiviteter. Herunder udviklingen af TrygFondens engagement i effektforskning, blandt andet som ansvarlig for TrygFondens Børneforskningscenter. Merete har været i TrygFonden siden 2011.

SARAH VAN MASTRIGT er lektor ved Psykologisk Institut og forsker ved TrygFondens Børneforskningscenter ved Aarhus Universitet. Sarah har en bachelorgrad i psykologi fra University of Calgary i Canada og kandidat-og ph.d. grader i kriminologi fra Cambridge University. Hun har boet i Danmark siden 2009. Van Mastrigt har forsket indenfor en bred vifte af områder, herunder gruppekriminalitet, vurdering af voldsrisiko, og evaluering af et kriminologisk efteruddannelsesprogram for praktikere i England. Hun er også involveret i undervisning og faglig vejledning af danske praktikere på diplomuddannelsen i kriminologi ved VIA University College. Hun er medlem af det redaktionelle Advisory Board for både Criminology og Journal of Developmental and Life Course Criminology, og sidder i bestyrelsen for Nordic Network for Research on Psychology and Law. Sarah van Mastrigt leder sammen med Anna Piil Damm en national effektevaluering af det frivillige mentor program, Børns Voksenvenner, der finansieres af Det Kriminalpræventive Råd / TrygFonden og Det Frie Forskningsråd.

PRAKTISK INFO

Hotel Vejlefjord er et moderne konferencested, som samtidig rummer en lang og spændende historie.

Stedet har sin oprindelse tilbage fra 1900, hvor Vejlefjord Sanatorium blev indviet officielt. Her, fjernt fra byer, jernbaner og befærderede veje, kunne patienter blive behandlet for tuberkulose, hvor luften og naturen var ren.

Sammen med de flotte bygninger står Hotel Vejlefjord stadig omringet af storslået og velbevaret natur, som gør konferenceoplevelsen til noget helt særligt. Her er rum til inspiration og eftertanke – rum til at skabe resultater.

Udover konference og hotel faciliteterne rummer Hotel Vejlefjord også de Termiske Bade, Spa og wellness og de oprindelige kurveje og stier, hvor man kan få pulsen op.

Workshoppen finder sted i hotellets største konferencelokale, Kongesalen, med panoramavinduer og storslået udsigt til parken og Vejle fjord.

I Galleriet, lige uden for Kongesalen, serveres forfriskninger og pauseforplejning.

Husk på, at der er arrangeret taxakørsel fra Hotel Vejlefjord til Vejle Station, når programmet er slut kl. 14:00 tirsdag d. 27.10. Hvis du skal tilføjes eller slettes fra listen, bedes du henvende dig i receptionen, som står for antallet af taxa.

Vores prisbelønnede Termiske Bade giver helt særlige muligheder for ro og refleksion over dagens oplevelser og morgendagens udfordringer. De faglige indtryk bundfælder sig og forstærker oplevelsen.

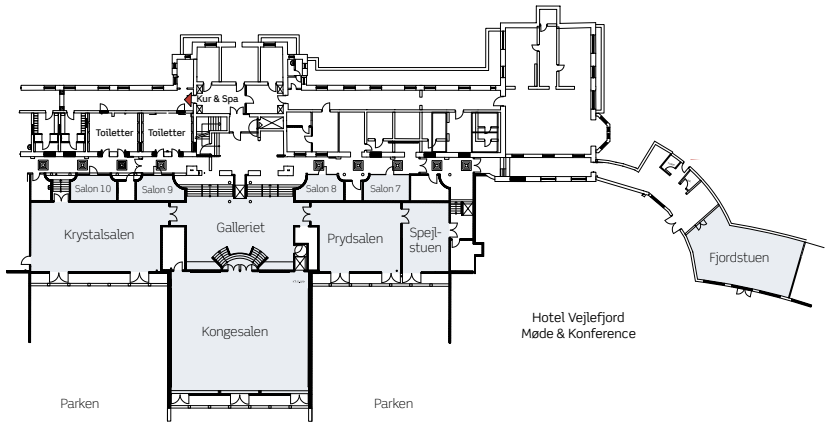
DET ER MULIGT AT TILKØBE ADGANG TIL DE TERMISKE BADE:

- Adgang i forbindelse med møder og konferencer:
  Pr. døgn fra kl. 14.00 til 14.00 pr. person: Kr. 225,-
- Morgenbadning uden dampbad, aroma- og skovsauna gældende fra kl. 06.30 til 10.00: Kr. 125,-

Fotos: www.hotelvejlefjord.dk

TAK TIL

TrygFonden

DELTAGERE VED WORKSHOPPEN

Allan Aarslev
Østjyllands Politi
apa005@politi.dk

Anders Hede
TrygFonden
ah@trygfonden.dk

Anette Storgaard
Aarhus Universitet, Juridisk Institut
as@law.au.dk

Anita Rönneling
Direktoratet for Kriminalforsorgen
anita.ronneling@kriminalforsorgen.dk

Anna Karina Nickelsen
Det Kriminalpræventive Råd
akn@dkr.dk

Anna Piil Damm
Aarhus Universitet, Institut for Økonomi
apd@econ.au.dk

Anne-Julie Boesen Pedersen
Justitsministeriets Forskningskontor
abp@jm.dk

Bastien Michel
Aarhus Universitet, Institut for økonomi
bmichel@econ.au.dk

Benny Huste
SSP – Skanderborg kommune
benny.husted@skanderborg.dk

Bent Balthzer Sørensen
Københavns Politi
bbs002@politi.dk

Britta Kyvsgaard
Justitsministeriet
bky@jm.dk

Christoffer Elbrønd
TrygFonden
ce@trygfonden.dk

Flemming Wridt Jensen
Det Kriminalpræventive Råd
fwj@dkr.dk

Flemming Balvig
Københavns Universitet
flemming.balvig@jur.ku.dk

Gry Wad
Politiskolen
GWA002@POLITI.DK

Hanne Stevens
Nordjyllands Politi
hst010@politi.dk

Hans Graunbøl
Analyse og Evaluering
Direktoratet for Kriminalforsorgen
hansmonrad.graunbol@kriminalforsorgen.dk

Henriette Nygaard Korf
Det Kriminalpræventive Råd
hnk@dkr.dk

Jonas Mannov
Ishøj Kommune
37315@ishoj.dk

Jørgen Pedersen
Silkeborg Kommune
jpe@silkeborg.dk

Kamilla Gumede
TrygFondens Børneforskningscenter
kgumede@econ.au.dk

Katrine Egaa Molin
Det Kriminalpræventive Råd
kem@dkr.dk

Kim Hansen
Kolding Kommune Socialforvaltningen
kimh@kolding.dk

Knud Rasmussen
Nordjyllands Polti
kur001@politi.dk

Kristine Küsch Larsen
Ungdomscentret
krkl@aarhus.dk

Kuno Jensen
Sydøstjyllands Politi
KUJ001@politi.dk

Lars Holmberg
Det Juridiske Fakultet
lars.holmberg@jur.ku.dk

Lene Friedrichsen
Københavns Politi
lfr002@politi.dk

Linda Minke
Juridisk Institut
lkm@sam.sdu.dk

Maria Bislev
Rigspolitiet
mbi007@politi.dk

Marianne Lauritsen
Politiskolen
MLA018@politi.dk

Marlene Nielsen
TrygFondens Børneforskningscenter
marlenen@econ.au.dk

Merete Konnerup
TrygFonden
mek@trygfonden.dk

Mette Kjærgaard
TrygFondens Børneforskningscenter
mettebek@econ.au.dk

Mette Adamsen
Direktoratet for Kriminalforsorgen
mette.adamsen@kriminalforsorgen.dk

Michael Rosholm
Aarhus Universitet, Institut for Økonomi
rom@econ.au.dk

Michael Christensen
LOS De private sociale tilbud
mich@los.dk

Mikkel Vestergaard Pedersen
Nationalt Forebyggelsescenter
MVP010@politi.dk

Monique Blicher
Gentofte Kommune,,

Morten Greve
CFK – Folkesundhed og Kvalitetsudvikling
morten.greve@stab.rm.dk

Pernille Ødegaard Skovsted,
Gentofte Kommune
pernille.skovsted@gmail.com

Sarah van Mastrigt
Aarhus Universitet, Psykologisk Institut
vanmastrigt@psy.au.dk

Sine Møller
Socialstyrelsen
smo@socialstyrelsen.dk

Susanne Clausen
Direktoratet for Kriminalforsorgen
susanne.clausen@kriminalforsorgen.dk

Søren Küsch Larsen
Ung i Aarhus vest
sokla@aarhus.dk

Tanja Tambour Jørgensen
Justitsministeriets Forskningskontor
ttj@jm.dk

Thomas Markussen
Syddansk Universitet
thma@sdu.dk

Tine Eriksen
Aarhus Universitet, Institut for Økonomi
teriksen@econ.au.dk

Toke Agerschou
Aarhus Kommune
toag@aarhus.dk

Torben Tranæs
SFI – Det Nationale Forskningscenter for Velfærd
ttr@sfi.dk

PROGRAM 26.10-27.10 2015

WORKSHOP OM KRIMINALPRÆVENTIVE EFFEKTEVALUERINGER

TRYGFONDENS BØRNEFORSKNINGSCENTER

MANDAG D. 26. OKTOBER

9:30 ANKOMST OG MORGENMAD

10:30 **Velkomst** ved Lektor Sarah van Mastrigt, Department of Psychology and Behavioural Sciences, Aarhus University

10:45 **Testing the effects of summer jobs and social-emotional training on violence amongst disadvantaged youth**
med reflektion

Assistant Professor Sara Heller, Department of Criminology, University of Pennsylvania

Evelyn Diaz, President of Heartland Alliance and former Commissioner, City of Chicago, Department of Family & Support Services

12:30 FROKOST

13:30 **The effects of an internet-based mindfulness intervention with young prisoners**
med reflektion

Assistant Professor Michelle Evans-Chase, Department of Psychology, Rowan University

14:45 KAFFEPAUSE

15:15 **Restorative justice experiments in the UK and Australia**
med reflektion

Dr. Heather Strang, Director, Police Executive Programme, University of Cambridge

17:30 BOBLER OG SNACKS

Tips, tricks & myth-busting: Promoting researcher practitioner collaborations

Roseanna Ander, Founding Executive Director, University of Chicago Crime Lab

18:00 MIDDAG

TIRSDAG D. 27. OKTOBER

8:00 MORGENMAD

9:00 **Measuring effects in the Nordic context – transferability of international programmes and the importance of local evaluation**
med reflektion

Knut Sundell, Associate Professor and Senior Advisor for Social Affairs, Swedish Agency for Health Technology Assesment and Assesment of Social Services.

10:15 **Hvad ved vi og hvad skal vi vide?**

Merete Konnerup, Områdechef for trivsel, TrygFonden

10:35 KAFFEPAUSE

10:50 **Drøftelser i arbejdsgrupper**

12:15 FROKOST

13:15 **Diskussion og næste skridt i plenum**

13:45 **Afrunding og tak for denne gang** ved Sarah van Mastrigt

14:00 **Fælles transport**

TRYGFONDENS
BØRNEFORSKNINGSCENTER